

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 604/2015
04.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у радном спору тужиље С.С. из Л., чији је пуномоћник М.Ж., адвокат из Л., против туженог Града Лесковца, Градске управе за заштиту животне средине, коју заступа Градски јавни правобранилац, ради оцене законитости решења о престанку радног односа, враћања на рад и накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3413/14 од 03.12.2014. године, у седници одржаној 04.11.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3413/14 од 03.12.2014. године.

Образложење

Правноснажном пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3413/14 од 03.12.2014. године одбијене су жалбе парничних странака и потврђена пресуда Основног суда у Лесковцу П1 1021/13 од 29.05.2014. године, којом је: 1) поништено решење туженог број 118-3069/2010 од 01.03.2010. године, којим тужиљи престаје радни однос код туженог почев од 01.03.2010. године и тужени обавезан да тужиљу врати на рад на послове и радне задатке који одговарају његовој стручној и школској спреми; 2) делимично је усвојен тужбени захтев и тужени обавезан да тужиљи накнади штету у виду накнаде нето зараде за период од марта 2010. до јануара 2011. године у појединачно одређеним месечним новчаним износима са законском затезном каматом од доспелости до исплате и да код надлежних фондова за исти период и на исте износе уплати порезе и доприносе за пензијско и инвалидско осигурање, здравствено осигурање и осигурање за случај незапослености; 3) преко досуђених износа накнаде штете и захтев за уплату пореза и доприноса на те износе, тужбени захтев је одбијен; 4) обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 332.397,00 динара, са законском затезном каматом од дана падања у доцњу до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд испитао је побијану пресуду применом чл. 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14), који се примењује на основу чл. 506. став 2. овог закона и нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда из чл. 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни битна повреда из чл. 374. став 2. тачка 12. ЗПП, на коју ревидент указује. Нижестепене пресуде су јасне, образложене и непротивречне. Садрже све разлоге о одлучним чињеницама.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била у радном односу код туженог. Решењем туженог од 07.10.2009. године распоређена је на радно место за административностручне послове Фонда за заштиту и очување животне средине, за које послове је предвиђен IV степен стручне спреме. Сагласно Закону о одређивању максималног броја запослених у локалној администрацији, у поступку смањења броја запослених тужени је донео нови Правилник о унутрашњој организацији и систематизацији радних места са описом послова у Градској управи за заштиту животне средине, који је ступио на снагу 28.12.2009. године. Тим Правилником смањен је број запослених код туженог, тако што су укинута одређена радна места и смањен број извршилаца. Решењем од 16.02.2010. године тужила је остала нераспоређена, а приговор тужиле изјављен против овог решења, одбијен је решењем туженог од 01.03.2010. године. Потом је решењем туженог од 01.03.2010. године тужили престао радни однос са истим датумом применом члана 9. поменутог Закона о одређивању максималног броја запослених у локалној администрацији због стицања статуса нераспоређеног, при чему јој се не може обезбедити радно место у тој или другој Градској управи Града Лесковца. О приговору тужиле изјављеном против овог решења није одлучено. У периоду од 02.03.2010. до 01.09.2010. године тужила је била корисник новчане накнаде по основу незапослености код Националне службе за запошљавање. Од 17.01.2011. године па надаље тужила је у радном односу код другог послодавца - Економске школе Ђ.Д. из Л.. Економско-финансијским вештачењем утврђена је висина потраживања тужиле по основу накнаде штете због изгубљене зараде за период од престанка радног односа 01.03.2010. до 31.01.2014. године, при чему је одбијен износ новчане накнаде остварене преко Националне службе за запошљавање и износи зараде остварене код другог послодавца. Иако има високу стручну спрему, у моменту престанка радног односа тужила је била распоређена на послове радног места за које је предвиђен IV степен стручне спреме, па је висина штете утврђена према висини зараде са коефицијентом за тај степен стручне спреме. Такође, вештачењем је утврђено да тужили отпремнина није исплаћена.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно применили материјално право, када су закључили да је тужили незаконито престао радни однос код туженог и туженог обавезали да је реинтегрише и да јој накнади штету у висину изгубљене зараде због незаконитог престанка радног односа.

У конкретном случају, тужили је оспореним решењем туженог од 01.03.2010. године престао радни однос код туженог почев од истог датума,

применом чл. 64а став 2. тачка 6. Закона о радним односима у државним органима и чл. 9. Закона о одређивању максималног броја запослених у локалној администрацији. Овој одлуци претходило је решење туженог од 16.02.2010. године, донето применом чл. 65. став 4. Закона о радним односима у државним органима и чл. 2. Закона о одређивању максималног броја запослених у локалној администрацији, којим је утврђено да је тужилца остала нераспоређена почев од 17.02.2010. године.

Према чл. 64а став 2. тачка 6. Закона о радним односима у државним органима („Службени гласник РС“, број 48/91 са изменама), запосленом се отказује радни однос када услед промена у организацији стекне статус нераспоређеног, а не може му се обезбедити радно место у истом или у другом државном органу.

Према чл. 9. став 5. Закона о одређивању максималног броја запослених у локалној администрацији („Службени гласник РС“, број 104/09), у поступку утврђивања статуса нераспоређеног запосленог у органу јединице локалне самоуправе и утврђивања да за радом запосленог престаје потреба у установи, привредном друштву и другом облику организовања у обзир се узимају резултати рада и имовно стање, у складу да применом општих прописа о раду и на начин и у обиму који су утврђени у тим прописима.

Правилан је закључак нижестепених судова да у поступку утврђивања да за радом тужилце престаје потреба нису узети у обзир ни резултати њеног рада ни имовно стање, који представљају критеријуме, који се морају применити у смислу члана 9. став 5. Закона о одређивању максималног броја запослених у локалној администрацији. То је управо начин да се изврши индивидуализација коме ће од запослених, сагласно Правилнику о унутрашњој организацији и систематизацији радних места, престати радни однос код туженог применом чл. 64а став 2. тачка 6. Закона о радним односима у државним органима. Такође, применом правила о терету доказивања из чл. 228. до 231. ЗПП, нижестепени судови су правилно закључили да тужени, на коме је био терет доказивања, није доказао чињеницу да се тужилца није могла распоредити на друго радно место у истој или другој Градској управи Града Лесковца, што би такође био услов за примену отказног разлога из чл. 64а став 2. тачка 6. поменутог закона.

Како решење туженог којим је тужилци престао радни однос применом наведеног отказног разлога није законито, основани су и тужбени захтеви за реинтеграцију, накнаду штете у висини изгубљене зараде за период од престанка радног односа до заснивања новог радног односа и уплату доприноса, који представљају правну последицу незаконите одлуке послодавца, о чему је правилно одлучено применом чл. 191. став 1. до 3. Закона о раду.

У ревизији туженог указује се да су нижестепени судови из приложених доказа погрешно закључили да тужени није доказао да се тужилца није могла распоредити на друго радно место у истој или другој Управи Града Лесковца. Међутим, правило о терету доказивања ове чињенице било је на туженом, као послодавцу, а не на тужилци и то правило правилно је примењено. У суштини, овим наводима оспорава се оцена изведених доказа, чиме се посредно побија

утврђено чињенично стање, што према чл. 407. став 2. ЗПП не може бити ревизијски разлог. Такође, у ревизији се истиче да је тужила остала нераспоређена са четвртим степеном стручне спреме, а нижестепеним одлукама враћена на рад на послове и радне задатке који одговарају њеној (високој) стручној спреми. Ови ревизијски наводи нису основани, јер распоређивање врши послодавац, а не суд, који је правилно одлучио о захтеву тужиле за реинтеграцију.

Правилна је и одлука о трошковима поступка донета применом чл. 153. став 1. и 154. ЗПП.

На основу чл. 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић, с.р.**